

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ SIR GORDON SLYNN
ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1982¹

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

Τό Bundesfinanzhof παρέπεμψε στο Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ τό ακόλουθο ζήτημα: «Πώς έπρεπε νά ύπολογισθεί ή έπιστροφή λόγω παραγωγής για τόν άραδόσιτο, ό όποίος έτέθη ύπό τελωνειακή έπίβλεψη πριν από τήν 1η Αύγούστου 1974, μετεποιήθη όμως σέ άμυλο μετά τήν ήμερομηνία αυτή έντός της χορηγηθείσης προθεσμίας μεταποιήσεως;»

Τό ζήτημα αυτό άνέκυψε ως έξης. Ό κανονισμός (ΕΟΚ) 120/67, της 13ης Ιουνίου 1967 (ΟJ English Sp. Ed. 1967, σ. 33) προέδλεψε μεταξύ άλλων τόν καθορισμό ένδεικτικής τιμής, τιμής κατωφλίου και τιμής παρεμβάσεως σέ σχέση μέ τήν κοινή όργάνωση της άγοράς τών σιτηρών, συμπεριλαμβανομένου και τού άραδοσίτου. Ό κανονισμός προέδλεπε ότι λόγω της ειδικής καταστάσεως τών άμύλων στην άγορά, ιδίως δέ λόγω της ανάγκης της διομηχανίας αυτής νά διατηρήσει άνταγωνιστικές τιμές έναντι τών ύποκαταστάτων προϊόντων, ήταν άναγκαίο «νά έξασφαλισθεί, μέσω έπιστροφής λόγω παραγωγής, ή δυνατότης της διομηχανίας νά προμηθεύεται τά άναγκαία προϊόντα δάσεως σέ χαμηλότερη τιμή από τήν τιμή πού θά προέκυπτε από τήν εφαρμογή τού συστήματος τών εισφορών και τών κοινών τιμών».

Τό άρθρο 11 προέδλεπε ότι ή έπιστροφή λόγω παραγωγής «χορηγείται: α) για τόν άραδόσιτο ... πού χρησιμοποιείται από τή διομηχανία άμύλου για τήν παρασκευή άμύλου» και έπέτασε τή θέσπιση από τό

Συμβούλιο «κανόνων για τήν εφαρμογή τού άρθρου αυτού» και τόν καθορισμό «τού ύψους της έπιστροφής λόγω παραγωγής». Τό Συμβούλιο προέβη στίς ένέργειες αυτές μέ τόν κανονισμό 371/67, της 25ης Ιουλίου 1967 (ΟJ English Sp. Ed. 1967, σ. 219). Τό άρθρο 1 τού κανονισμού αυτού προέδλεπε τήν ύποχρέωση τών κρατών μελών νά χορηγούν από τήν 1η Ιουλίου 1967 έπιστροφή λόγω παραγωγής για τόν άραδόσιτο πού προωρίζετο για τήν παρασκευή άμύλου, έπιστροφή πού θά ήταν ίση για τά 100 χλγ. μέ τή διαφορά μεταξύ της τιμής κατωφλίου τού άραδοσίτου και 6,80 λογιστικών μονάδων. Μέ αυτό τόν τρόπο έπιδιώκετο τό πραγματικό ή καθάρό κόστος τού άραδοσίτου για τόν παραγωγό άμύλου νά είναι 6,80 ΛΜ, μέχρις ότου μεταβληθεί. Και οι δύο κανονισμοί αυτοί προέβλεπαν έπιστροφή λόγω παραγωγής σε σχέση μέ τήν παραγωγή άμύλου από πατάτες, ύπό διαφορετικούς όμως όρους και προϋποθέσεις.

Τό άρθρο 5 τού τελευταίου αυτού κανονισμού όριζε ότι ή Έπιτροπή θά έθέσπιζε λεπτομερείς κανόνες για τήν εφαρμογή τού κανονισμού σύμφωνα μέ τήν προβλεπομένη διαδικασία.

Πράγματι, ή Έπιτροπή έθέσπισε λεπτομερείς κανόνες μέ τόν κανονισμό (ΕΟΚ) 1060/68, της 24ης Ιουλίου 1968 (ΟJ English Sp. Ed. 1968, II, σ. 352). Έπειδή είχε θεσπισθεί ένα σύστημα προκαταβολών τών έπιστροφών λόγω παραγωγής ως προς τό άμυλο από τά γεώμηλα, έθεωρήθη όρθό νά προβλεφθεί ή προκαταβολή και της έπιστροφής λόγω παραγωγής σιτηρών (περιλαμβανομένου και τού άραδοσίτου) πού θά μετεποιούντο σέ άμυλο. Η προκαταβολή

1 — Μετάφραση από τά άγγλικά.

θά κατεβάλετο, ἐφ' ὅσον ὁ παραγωγὸς ἀμύλου, ὁ ὁποῖος εἶχε στὴν κατοχὴ τοῦ ἀραβόσιτο γιὰ τὴν παραγωγὴ ἀμύλου, τὴν ζητοῦσε καὶ ἀπεδείκνυε ὅτι ὁ ἀραβόσιτος ἦταν ἐναποθηκευμένος στὶς αποθήκες τοῦ ἢ εὐρίσκετο ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψη τῶν ἀρχῶν. Τὸ ποσὸ τῆς προκαταβολῆς δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ τὴ διαφορά ἀνά 100 χιλγ. ἀραβοσίτου μεταξύ τῆς τιμῆς κατωφλίου τοῦ ἀραβοσίτου κατὰ τὴν ἀρχὴ τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους καὶ τῶν 6,80 ΑΜ. Ὁ παραγωγὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποβάλει περισσότερες ἀπὸ μία αἰτήσεις προκαταβολῶν ἀνά μῆνα καὶ ὑπεχρεοῦτο νὰ καταθέσει ἐγγύηση (ἴση μὲ τὸ 105 % τῆς αἰτουμένης προκαταβολῆς) μὲ τὴν ὁποία νὰ ἐξασφαλίζεται ὅτι ὁ ἀραβόσιτος θὰ μετεπιοεῖτο σὲ ἀμυλο. Ἡ ἐγγύηση αὐτὴ ἐλευθεροῦτο, ἐφ' ὅσον ὁ παραγωγὸς ἀπεδείκνυε ὅτι ὁ ἀραβόσιτος εἶχε μεταποιηθεῖ σὲ ἀμυλο ἐντὸς 90 ἡμερῶν μετὰ τὴν ἡμέρα πληρωμῆς τῆς προκαταβολῆς. Τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ κανονισμοῦ ἀφοροῦν μόνον τὴν προκαταβολή. Τὸ ἄρθρο 3 δὲν ἀφορᾷ τὴν προκαταβολὴ ἀλλὰ τὴν ἴδια τὴν ἐπιστροφή λόγω παραγωγῆς καταβάλλεται στὸν παραγωγὸ δάσει τῆς τιμῆς κατωφλίου τοῦ σιτηροῦ πού ἰσχύει κατὰ τὸ μῆνα τῆς μεταποιήσεώς του καὶ ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς προσκομίσεως τῆς ἀποδείξεως ὅτι τὸ σιτηρὸ μετεποίηθη...»

«Τὸ οἰκονομικὸ ἔτος», τὸ ὁποῖο κατὰ τὸ ἄρθρο 3 τοῦ κανονισμοῦ 120/67 ἀρχίζει τὴν 1η Αὐγούστου καὶ τελειώνει τὴν 31η Ἰουλίου, μετεβλήθη ὡς πρὸς τὸν ἀραβόσιτο μὲ τὸν κανονισμό (ΕΟΚ) 1125/74 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 29ης Ἀπριλίου 1974 (Οἱ 128/12 τῆς 10ης Μαΐου 1974). Τὸ οἰκονομικὸ ἔτος 1974-1975 γιὰ τὸν ἀραβόσιτο θὰ ἀρχίζε τὴν 1η Αὐγούστου 1974 καὶ θὰ τελείωνε τὴν 30ῆ Σεπτεμβρίου 1975, ἐνῶ τὸ ἐπόμενο οἰκονομικὸ ἔτος θὰ ἀρχίζε τὴν 1η Ὀκτωβρίου. Γιὰ τὸ οἰκονομικὸ ἔτος 1974-1975 οἱ μηνιαῖες ἀυξήσεις τῆς τιμῆς κατωφλίου

(πού προεβλέποντο ἀπὸ τὸ ἄρθρο 6 τοῦ κανονισμοῦ 120/67) καθορίσθησαν μὲ τὸν κανονισμό (ΕΟΚ) 1127/74, τῆς 29ης Ἀπριλίου 1974 (Οἱ 128/15 τῆς 10ης Μαΐου 1974). Ἐνας τρίτος κανονισμὸς πού ἐξέδωσε τὸ Συμβούλιο τὴν ἴδια ἡμέρα, ὁ 1132/74 (Οἱ 128/24 τῆς 10ης Μαΐου 1974), εἰσήγαγε καὶ ἄλλες μεταβολές καὶ κατήργησε τὸν κανονισμό 371/68. Σύμφωνα μὲ τὸ νέο κανονισμό, ἡ ἐπιστροφή λόγω παραγωγῆς ἀραβοσίτου γιὰ τὴν παρασκευὴ ἀμύλου ἰσοῦτο μὲ τὴ διαφορά μεταξύ τῆς τιμῆς κατωφλίου ἀνά 100 χιλγ. καὶ 8,20 ΑΜ. Ἐπομένως, ἂν στὸ ἐξῆς ἡ τιμὴ κατωφλίου παρέμενε ἡ ἴδια ἢ ἠυξάνετο, ἡ ἐπιστροφή λόγω παραγωγῆς θὰ ἐμειοῦτο. Ὁ κανονισμὸς αὐτὸς ἀρχισε νὰ ἰσχύει τὴν 1η Αὐγούστου 1974.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐθέσπισε λεπτομερεῖς κανόνες γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ κανονισμοῦ 1132/74 μὲ τὸν κανονισμό (ΕΟΚ) 2012/74, τῆς 30ης Ἰουλίου 1974 (Οἱ 128/44 τῆς 31ης Ἰουλίου 1974). Τὸ ἄρθρο 2 τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ ὀριζε ὅτι ἡ ἐπιστροφή λόγω παραγωγῆς θὰ κατεβάλλετο στοὺς παραγωγούς ἀμύλου ἀπὸ ἀραβόσιτο, ἐφ' ὅσον ἀπεδείκνυαν ὅτι ὁ ἀραβόσιτος εἶχε τεθεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψη τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς τοῦ κράτους μέλους καὶ ὅτι: «3. Ἡ ἐπιστροφή ὑπολογίζεται δάσει τῆς τιμῆς κατωφλίου πού ἰσχύει κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἐγκρίσεως τῆς αἰτήσεως τῆς θέσεως τοῦ προϊόντος δάσεως ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψη τῶν ἀρχῶν καὶ καταβάλλεται ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τὴν ἐγκρισὴ τῆς αἰτήσεως αὐτῆς. Ἐφ' ὅσον κριθεῖ ἀναγκαῖο, ἡ ἐπιστροφή αὐτὴ διορθώνεται ἐκ τῶν ὑστέρων δάσει τῆς τιμῆς κατωφλίου πού ἰσχύει τὸ μῆνα κατὰ τὸν ὁποῖο πραγματοποιεῖται ἡ μεταποίησις» ὑπὸ τοὺς ἀνωτέρω ὅρους. Σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 4, ἡ χορήγησις τῆς ἐπιστροφῆς ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴν κατάθεσι ἀσφαλείας, μὲ τὴν ὁποία νὰ ἐξασφαλίζεται ἡ μεταποίησις τοῦ ἀμύλου. Ἡ ἀσφάλεια δὲν ἐλευθεροῦτο, ἂν δὲν ἀπεδεικνύετο ὅτι τὸ 96 % τῆς ποσότητος τοῦ ἀραβοσίτου πού εἶχε τεθεῖ ὑπὸ ἐπίβλεψη

είχε μεταποιηθεί εντός 90 ημερών μετά την έγκριση της αίτησεως της υποβολής υπό την επίβλεψη των αρχών.

Κατ' αυτό τον τρόπο άντεκατεστάθη τό σύστημα των προκαταβολών.

Καί αυτός ό κανονισμός επρόκειτο επίσης νά άρχίσει νά ίσχύει τήν 1η Αύγουστου 1974, άλλά, σύμφωνα μέ τό άρθρο 7, παράγραφος 2, «υπό τόν όρο ότι τό ύψος της επιστροφής λόγω παραγωγής δέν μεταβάλλεται, τά κράτη μέλη δύνανται νά εξακολουθήσουν κατά την διάρκεια μεταβατικής περιόδου μέχρι τής 31 Δεκεμβρίου 1974 νά εφαρμόζουν τής διατάξεις» του κανονισμού 1060/78, μεταξύ άλλων.

Μεταξύ 1967 και 1974 οι γερμανικές άρχές δέν εφήρμοζαν άκριβώς τό σύστημα πού είχαν θεσπίσει οι προηγούμενοι κανονισμοί. Στίς 22 Δεκεμβρίου 1967, ό άρμόδιος όμοσπονδιακός ύπουργός γνωστοποίησε ότι ή επιστροφή θά καθορίζετο μετά τή θέση των έμπορευμάτων υπό επίβλεψη και θά υπελογιζέτο δάσει της τιμής πού ίσχυε κατά τήν ήμέρα κατά τήν όποια ό άραδόσιτος έτέθη υπό επίβλεψη ή έπραγματοποιήθη ή προβλεπομένη γνωστοποίηση, θά απέδιδετο δέ άν ό άραδόσιτος δέν μετεποιείτο σέ άμυλο. Ή ήμέρα της μεταποιήσεως και ή πραγματική διαφορά μεταξύ προκαταβολής και επιστροφής λόγω παραγωγής δέν ελήφθησαν ως φαίνεται ύπ' όψη.

Στίς 9 Ίουλίου 1974 ό Όμοσπονδιακός ύπουργός εξέδωσε νέα γνωστοποίηση, σύμφωνα μέ τήν όποια ό άραδόσιτος, γιά τόν όποιο είχε υποβληθεί αίτηση θέσεως υπό επίβλεψη μεταξύ 11ης και 31ης Ίουλίου 1974 και ό όποιος δέν είχε μεταποιηθεί πριν από τήν 31η Ίουλίου 1974, ή επιστροφή θά έμειοθετο κατά 51,24 γερμανικά μάρκα (DM) ανά τόνο. Μέ αυτό τό μέτρο

επεδιώκετο προφανώς νά ληφθεί ύπ' όψη ή μεταβολή του πραγματικού κόστους από 6,80 σέ 8,20 ΑΜ ανά 100 χλγ. Ή επιστροφή θά κατεβάλλετο κατ' άρχάς προκαταβολικώς, ή γνωστοποίηση δέ όριζε περαιτέρω ότι ή άξίωση επί της επιστροφής γεννιέται μόλις κατά τήν ήμέρα της μεταποιήσεως και ότι οι μεταποιητές υπεχρεοϋντο νά επιστρέψουν, μέχρι τής 19 Αύγουστου 1974, 51,24 DM ανά τόνο γιά τόν άραδόσιτο πού δέν είχε μεταποιηθεί πριν από τής 31 Ίουλίου.

Ή έταιρία Maizena GmbH Άμβούργο, είχε θέσει όρισμένες ποσότητες άραδοσίτου υπό επίβλεψη πριν από τής 31 Ίουλίου 1974 και είχε λάβει ως επιστροφή ποσό πού είχε υπολογισθεί δάσει των 6,80 ΑΜ. Από τής 63 172,11 τόνους άραδοσίτου πού δέν μετεποιήθησαν μέχρι τής 31 Ίουλίου 31 190,025 τόνοι είχαν τεθεί υπό επίβλεψη μεταξύ της 11ης και της 31ης Ίουλίου 1974. Οι άρχές (τό Haurizollamt Krefeld) ζήτησαν τήν επιστροφή 51,24 DM ανά τόνο γιά τήν τελευταία αυτή ποσότητα. Όπως τονίζει ή Έπιτροπή, ό ύπολογισμός φαίνεται έκ πρώτης όψεως έσφαλμένος, επειδή ελήφθη ύπ' όψη έσφαλμένη τιμή καταφλίου. Τό Finanzgericht του Düsseldorf άπέρριψε τό αίτημα του Haurizollamt, τό όποιο ήσκησε άναίρεση κατά της άποφάσεως αυτής ενώπιον του Bundesfinanzhof. Τό Δικαστήριο αυτό άπεφάσισε ότι τό παραπεμφθέν ζήτημα έπρεπε νά επιλυθεί από τό Δικαστήριο.

Νομίζω ότι τό πρώτο, και στην ουσία τό κύριο, ζήτημα του κοινοτικού δικαίου πού πρέπει νά επιλυθεί είναι άν τόν Ίούλιο του 1974 ή έταιρία είχε άποκτήσει γιά τής ποσότητες πού είχαν τεθεί υπό τήν επίβλεψη των αρχών άξίωση επί της επιστροφής δάσει των τιμών πού ίσχυαν κατά τό μήνα εκείνο.

Ή έταιρία ισχυρίζεται ότι ό πρωταρχικός σκοπός των παλαιότερων κανονισμών ήταν νά εξασφαλισθεί ή δυνατότης του μεταποιητού νά προμηθευεται τήν πρώτη ύλη

του σέ χαμηλότερη τιμή από τή συνήθη τιμή του άραβοσίτου στην Κοινότητα και ότι όλα έξαρτώνται από τό χρονικό σημείο εκείνο κατά τό οποίο προμηθεύεται (ή θέτει υπό επίδλεψη) τήν πρώτη ύλη αυτή, έφ' όσον ή ύλη αυτή προορίζεται, και τελικώς χρησιμοποιείται, γιά τήν παραγωγή άμύλου. Από τήν ήμέρα εκείνη έξαρτώνται τόσο ή αξίωση επί τής επιστροφής, όσο και τό ύψος τής επιστροφής, όπως προκύπτει σαφώς από τους βασικούς κανονισμούς 120/67 και 371/67. 'Ακόμη και άν ό κανονισμός 1060/68 επιτρέπει διορθώσεις σέ σχέση μέ τήν τιμή κατωφλίου κατά τήν ήμέρα τής μεταποίησης, δέν προβλέπεται ή διόρθωση τής πραγματικής τιμής κόστους, άν ή τιμή αυτή μεταδληθεί μεταγενεστέρως μέ κανονισμό. Τό ίδιο ισχύει και γιά τίς διατάξεις του κανονισμού 2012/74, άν και ό κανονισμός αυτός δέν εφαρμόζεται έν προκειμένω, άφου άρχισε νά ισχύει όταν τά έμπορεύματα είχαν ήδη τεθεί υπό επίδλεψη. Μόλις μέ τόν κανονισμό 10/75 τής 31ης Δεκεμβρίου 1974 (ΟJ L 1/24 τής 3ης 'Ιανουαρίου 1975) προεβλέφθη γιά πρώτη φορά ότι οι άλλαγές του πραγματικού κόστους θά ελαμβάνοντο ύπ' όψη.

Τό γεγονός ότι σκοπός του συστήματος είναι νά εξασφαλισθεί ή δυνατότης των παραγωγών άμύλου νά προμηθεύονται άραδόσιτο σέ εϋνοϊκή τιμή και συνεπώς ή ανταγωνιστικότης τους στην αγορά άμύλου είναι κατά τή γνώμη μου τελειώς ή σχεδόν άσημαντο στοιχείο. Τό έπιχείρημα ότι ή επιστροφή πρέπει νά έχει σχέση μέ τήν τιμή πού καταβάλλεται, ή οποία καθορίζεται ή είναι ένδεχόμενο νά καθορίζεται κατά τήν πρώτη μάλλον από τίς δύο ήμερομηνίες γιά τίς όποιες γίνεται λόγος στην παρούσα υπόθεση, είναι ισχυρό. Από τό άρθρο όμως 11 είναι σαφές ότι ή επιστροφή (πού άποκαλείται «έπιστροφή λόγω παραγωγής») άφορά άμυλο πού όντως παρήχθη και τό αντίθετο έπιχείρημα ότι ή επιστροφή πρέπει νά καθορίζεται κατά τήν ήμέρα τής μεταποίησης είναι επίσης

ισχυρό, άφου τό ζήτημα τής ανταγωνιστικότητος των τιμών του άμύλου άνακύπτει στην ούσία κατά τό στάδιο αυτό. Δέν έχει όμως σημασία πούός είναι ό όρθότερος τρόπος ένεργείας, αλλά τί πράγματι έγινε έν όψει τής όρθής έρμηνείας του κανονισμού.

Ό κανονισμός 120/67, έκτός από τό ότι άναφέρει ότι σκοπός του κανονισμού είναι ή εξασφάλιση εϋνοϊκής τιμής και ότι ή επιστροφή άφορά άμυλο πού παρήχθη πράγματι, δέν παρέχει στοιχεία ικανά νά επιτρέψουν τήν επίλυση του ζητήματος, άν και από όρισμένα από τά στοιχεία αυτά φαίνεται πιθανότερο ή αξίωση επί τής επιστροφής νά γεννάται κατά τήν ήμέρα τής χρησιμοποιήσεως και όχι προγενεστέρως. 'Η δεύτερη αίτιολογική σκέψη του κανονισμού 371/67 όρίζει ότι ή τιμή του μεταποιημένου άραβοσίτου πρέπει νά μειωθεί σέ 6,80 ΛΜ και θά ήδύνατο νά υποστηριχθεί ότι κατ' αυτό τόν τρόπο ή μεταποίηση άνάγεται σέ προϋπόθεση τής άποκτήσεως τής αξιώσεως επί τής επιστροφής. Κατά τή γνώμη μου πάντως, τό άρθρο 1 του κανονισμού δέν συνηγορεί υπέρ καμίας από τίς δύο λύσεις του προκειμένου ζητήματος.

'Εξ άλλου ό κανονισμός 1060/68 σαφώς άντιμετωπίζει τήν αξίωση επί τής προκαταβολής (έφ' όσον πληρούνται οι άναγκαίες προϋποθέσεις) διαφορετικά από τήν αξίωση επί τής επιστροφής. 'Η πρώτη αξίωση γεννάται όταν τά έμπορεύματα εύρίσκονται υπό τήν επίδλεψη των άρχων. 'Αντιθέτως, ή επιστροφή λόγω παραγωγής καταβάλλεται έντός 30 ήμερών από τήν προσκόμηση τής άποδείξεως τής μεταποίησης. 'Η μεταποίηση άποτελεί προϋπόθεση γιά τήν αξίωση επί τής επιστροφής και ή αξίωση αυτή δέν μπορεί νά γεννηθεί πριν από τήν ήμέρα τής μεταποίησης. Είναι άληθές ότι τό άρθρο 3 σαφώς όρίζει ότι

πρέπει να λαμβάνεται υπ' όψη μόνο η τιμή κατωφλίου που ισχύει κατά το μήνα της μεταποίησης (καί όχι η τιμή κατωφλίου κατά την άρχή του οικονομικού έτους, όποτε το ποσό της επιστροφής αυξάνεται όσο προχωρεί το έτος και αυξάνεται η τιμή κατωφλίου), αλλά δέν αναφέρεται στο σχετικό πραγματικό κόστος που ισχύει κατά το μήνα της μεταποίησης. Δέν μου φαίνεται όμως ότι ήταν άναγκαία ή άναφορά στην τιμή πραγματικού κόστους που ισχύει κατά το μήνα εκείνο. Ο κανονισμός 371/67 καθορίζει μία μόνο τιμή, 6,80 ΛΜ. Γιά όσο διάστημα παραμένει σε ισχύ το άρθρο 1 του κανονισμού αυτού, αυτή είναι η τιμή που πρέπει να ληφθεί υπ' όψη για οιοδήποτε μήνα μεταποίησης. Άν το άρθρο 1 του κανονισμού 371/67 καταργηθεί ή τροποποιηθεί, ό κανονισμός αυτός δέν ισχύει κατά το τμήμα αυτό, έκτός άν διατηρηθεί για μεταβατικούς σκοπούς σε σχέση με τον άραδόσιτο που εύρισκείται ήδη υπό επίδλεψη. Οιαδήποτε νέα τιμή θεσπισθεί από τον τροποποιητικό κανονισμό θά άποτελεί την πραγματική τιμή που πρέπει να ληφθεί υπ' όψη.

Τό άρθρο 1 του κανονισμού 1132/74 έθετισε νέα τιμή ύψους 8,20 ΛΜ, και ό κανονισμός 371/67 καταργήθηκε από την 1η Αύγουστου 1974. Ο κανονισμός δέν αναφέρει, ούτε κατά τη γνώμη μου συναγεται κατ' άνάγκη, ότι η παλαιά τιμή διατηρείται γιά τά έμπορεύματα που εύρισκονται ήδη υπό την επίδλεψη των άρχών. Κατά συνέπεια, άν ό κανονισμός 1060/78 είχε παραμείνει σε ισχύ, δέν θά ύπληρχε δυσκολία να άντικατασταθεί ό αριθμός 6,80 από τον αριθμό 8,20 ΛΜ.

Η έκδοση όμως του κανονισμού 2012/74 δημιουργεί νέες δυσχέρειες. Υπό την επιύλαξη των διατάξεων του άρθρου 7, παράγραφος 2, τό άρθρο 6 του κανονισμού αυτού κατήγγησε τον κανονισμό 1060/68 από την 1η Αύγουστου 1974. Οι διατάξεις

του άρθρου 3 του τελευταίου αυτού κανονισμού, οι όποιες όρίζουν ότι η άξίωση γιά την καταβολή της επιστροφής γεννάται μόνο κατά τη μεταποίηση, δέν ύφίστανται πλέον από την 1η Αύγουστου 1974. Σύμφωνα με τίς διατάξεις του κανονισμού 2012/74, ύφίσταται άξίωση καταβολής έντός 30 ήμερών από την έγκριση της αίτησεως γιά τη θέση υπό την επίδλεψη των άρχών, και τό ποσό πρέπει να ύπολογισθεί έν άναφορά πρός την τιμή κατωφλίου της ήμέρας κατά την όποία ένεκρίθη ή αίτηση, ένώ είναι δυνατή ή μεταγενέστερη διόρθωση.

Τό άρθρο 6 του κανονισμού 2012/74 δέν αναφέρεται στον άραδόσιτο ό όποιος είχε ήδη τεθεί υπό επίδλεψη πριν από την 1η Αύγουστου 1974. Γιά τό λόγο αυτό άναμφιδόλως τό άρθρο 7, παράγραφος 2, δίνει την έξουσία στά κράτη μέλη να εξακολουθήσουν γιά μία μεταβατική περίοδο να εφαρμόζουν τίς διατάξεις του κανονισμού 1060/68 «έφ' όσον δέν μεταβάλλεται τό ύψος της επιστροφής λόγω παραγωγής». Άποτέλεσμα αυτού κατά τη γνώμη μου είναι ότι, έφ' όσον ένα κράτος μέλος άσκήσει την ευχέρεια αυτή, πρέπει να ληφθούν υπ' όψη ή τιμή κατωφλίου που προβλέπει τό άρθρο 6 του κανονισμού 2012/74 και ή τιμή πραγματικού κόστους που όρίζεται με τον κανονισμό 1132/74 (τόν μόνο που ίσχυε μετά την 1η Αύγουστου, άφου δέν δίδεται ή ευχέρεια να εξακολουθήσει να εφαρμόζεται ό κανονισμός 371/67) και ότι η άξίωση γιά την καταβολή γεννάται, σύμφωνα με τό άρθρο 3 του κανονισμού 1060/78, μόνο κατά τη μεταποίηση.

Άν όμως τό κράτος μέλος δέν άποφασίσει να εξακολουθήσει, σύμφωνα με τό άρθρο 7, παράγραφος 2, να εφαρμόσει τον κανονισμό 1060/68, τότε πρέπει να εφαρμοσθεί ό κανονισμός 2012/74 σε συνδυασμό με τον κανονισμό 1132/74.

Σύμφωνα με τούς συνήθεις έρμηνευτικούς κανόνες, έφ' όσον δέν υπάρχουν αντίθετες διατάξεις, ό κανονισμός 2012/74 θά έφηρμόζετο στά έμπορεύματα πού είχαν τεθεί υπό επίδλεψη μετά τήν έναρξη τής ίσχύος του. Αυτό όμως θά δημιουργούσε ένα κενό τό όποιο δέν ήταν προφανώς δυνατό νά είναι ήθελημένο. Δέν είναι δυνατό νά επεδιώκετο νά χάσουν τό δικαίωμά τους οι παραγωγοί άμύλου πού είχαν θέσει τόν άραδόσιτό τους υπό επίδλεψη πριν από τήν 1η Αύγουστου (καί έπομένως έδικαιοόντο τής προκαταβολής), οι όποιοι όμως δέν τόν είχαν μεταποιήσει μέχρι τήν ήμερομηνία εκείνη, κατά τήν όποία κατηργήθη ό κανονισμός 1060/68, επί του όποιου έστηρίζετο ή αξίωση καταβολής τής έπιστροφής. Η δυσχέρεια δημιουργείται λόγω τής άλλαγής του χρόνου τής γενέσεως τής αξίωσης και λόγω του ότι δέν κατέστησαν ύποχρεωτικές οι μεταδατικές ρυθμίσεις. Κατά τή γνώμη μου, αυτοί οι παραγωγοί άμύλου έχουν δικαίωμα επί τής έπιστροφής δυνάμει τών κανονισμών 120/67 και 1132/74 του Συμβουλίου και τό άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2012/74 έχει τήν έννοια ότι εφαρμόζεται στόν άραδόσιτο πού έτέθη υπό επίδλεψη αλλά δέν μεταποιήθη πριν από τήν 1η Αύγουστου 1974. Έφ' όσον προκύπτει, όπως στην προκειμένη υπόθεση, ότι ό άραδόσιτος είχε τεθεί υπό τήν επίδλεψη τών άρχών μεταξύ τής 11ης και τής 31ης Ιουλίου 1974, ή έπιστροφή έπρεπε νά καταβληθεί εντός 30 ήμερών από τή σχετική ήμερομηνία, υπό τήν επιφύλαξη τής προσαρμογής τής τιμής κατωφλίου πού ίσχυε κατά τό μήνα τής μεταποιήσεως. Έφ' όσον ό άραδόσιτος αυτός είχε τεθεί υπό επίδλεψη πριν από τήν 1η Ιουλίου, τότε ή αξίωση επί τής καταβολής πρέπει κατά τή γνώμη μου νά θεωρηθεί ότι έγεννήθη τήν 1η Αύγουστου 1974.

Κατά συνέπεια, άνεξαρτήτως του άν οι γερμανικές άρχές έκαναν χρήση τής εύχερίας πού είχαν νά εφαρμόσουν τόν κανονισμό 1060/68, ή σχετική τιμή καθαρου κόστους ήταν ή καθοριζόμενη από τόν κανονισμό

1132/74, δηλαδή 8,20 ΛΜ, και ή τιμή κατωφλίου ήταν ή τιμή πού άνεφέρετο στόν κανονισμό 1427/74. Αυτό, κατά τή γνώμη μου, ίσχύει άνεξαρτήτως του άν ό άραδόσιτος μετεποιήθη πριν ή μετά τις 7 Οκτωβρίου 1974, όταν ό κανονισμός 2496/74 του Συμβουλίου, τής 2ας Οκτωβρίου 1974 (ΟJ L 268/1 τής 3ης Οκτωβρίου 1974) μετέβαλε τις τιμές, άφου τό άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού φαίνεται νά έννοουσε ότι έπρεπε νά διατηρηθεί τό ίδιο ύψος τών έπιστροφών λόγω παραγωγής. Έπί του ζητήματος όμως αυτού δέν προεδλήθησαν λεπτομερή έπιχειρήματα ένώπιον του Δικαστηρίου.

Η έταιρία ισχυρίζεται ότι τό συμπέρασμα αυτό άποκλείεται, λόγω τής άποφάσεως πού έξέδωσε τό Δικαστήριο στην υπόθεση 2/77, *Hoffmann's Stärkefabriken* κατά *HZA Bielefeld* (ΕCΡ 1977, σ. 1375), ιδίως δέ λόγω τής τρίτης παραγράφου τής σελίδας 1395. Κατά τή γνώμη μου, τό Δικαστήριο δέν άντιμετώπιζε στην υπόθεση εκείνη τό ζήτημα πού ανακύπτει στην προκειμένη υπόθεση και δέν άπεφάνθη έπ' αυτού. Η άπόφαση του Δικαστηρίου ήταν σαφώς όρθή δάσει τών συγκεκριμένων περιστατικών, καθ' όσον ό υπό κρίση κανονισμός στην υπόθεση εκείνη (ό 2012/74, πού ήταν διαφορετικός από τόν κανονισμό 1060/74 σε σημαντικά σημεία) έξακολουθούσε νά ίσχύει.

Υπεστηρίχθη περαιτέρω ότι ή άποψη πού προβάλλει τό *Hauptzollamt* στην προκειμένη υπόθεση έχει ως άποτέλεσμα τήν άνιση μεταχείριση αυτών πού παράγουν άμυλο από άραδόσιτο και αυτών πού παράγουν άμυλο από γεώμηλα, και ότι ή διαφορετική αυτή μεταχείριση πρέπει νά άποφευχθεί, άφου ό κανονισμός 371/67 άφορά και τις δύο κατηγορίες αυτές. Δέν συμφωνά με τόν ίσχυρισμό αυτό. Όπως τό Δικαστήριο τόνισε ήδη στην προαναφερθείσα υπόθεση *Hoffmann's Stärkefabriken* (σ. 1395-6), υπάρχουν άντικειμενικοί λόγοι για τή διαφορετική μεταχείριση τών παρα-

γωγών άμύλου από γεώμηλα και τών παραγωγών άμύλου από άραδόσιτο. Η δάση ύπολογισμού είναι διαφορετική και ύπάρχει ή έξης ούσιώδης διαφορά, ότι ή επιστροφή πού καταβάλλεται στους παραγωγούς άμύλου από γεώμηλα προορίζεται νά μεταβιβάσθει στους παραγωγούς γεωμήλων, οί όποιοι, άντιθέτως πρós τούς περισσότερους παραγωγούς άραδοσίτου, άναπτύσσουν τίς δραστηριότητές τους κατά τό πλείστον έντός της Κοινότητας.

διάκριση κατά τήν έννοια του άρθρου 40, παράγραφος 3, της συνθήκης.

Υπεστηρίχθη επίσης ότι ύφίσταται διάκριση μεταξύ άφ' ενός μόν τών παραγωγών άμύλου από άραδόσιτο, άφ' έτέρου δέ όσων χρησιμοποιούν ζάχαρη σε όρισμένους τομείς της χημικής βιομηχανίας. Δέν συμφωνώ ούτε με αυτό τό έπιχείρημα. Ο σχετικός κανονισμός, τόν όποιο έξήτασε τό Δικαστήριο, παρουσιάζει έμφανείς διαφορές, πού δύνανται νά έξηγήσουν από οικονομικής άπόψεως τά διαφορετικά αποτελέσματα. Τό σύστημα επιστροφών για τή ζάχαρη έφηρμόζετο παραλλήλως πρós τό σύστημα τών επιστροφών για τήν παραγωγή άμύλου από άραδόσιτο επί έτη χωρίς νά ύπάρξουν παράπονα, καθ' όσον γνωρίζει τό Δικαστήριο, για προφανείς διακρίσεις, και άν έπρεπε νά γίνει κάποια μεταβολή, ή μεταβολή αυτή θά έπρεπε νά έπέλθει όταν με τόν κανονισμό 1862/74 του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 1974 (ΟJ L 197/4 της 19ης Ιουλίου 1974), έπραγματοποιήθη ή τροποποίηση της τιμής πραγματικού κόστους πού ίσχυε για τήν επιστροφή λόγω παραγωγής ζαχάρας, μετά τήν μεταβολή της τιμής προμηθείας πού ίσχυε για τήν επιστροφή για τό άμυλο άραδοσίτου. Δέν νομίζω δέ ότι έχει άποδειχθεί

Αν και οί γερμανικές άρχές έξηκολούθησαν κατά τήν περίοδο 1957-1974 νά πληρώνουν δάσει τών τιμών πού ίσχυαν κατά τήν ήμέρα κατά τήν όποία ό άραδόσιτος είχε τεθεί ύπό τήν επίδλεψη τών άρχών, ήλλαξαν δέ με τη γνωστοποίηση της 9ης Ιουλίου 1974 τή δάση ύπολογισμού, όπως άνεφέρθη άνωτέρω, όποτε ή άξίωση επί της επιστροφής εγεννάτο μόλις κατά τήν ήμέρα της μεταποιήσεως, δέν νομίζω ότι είναι δυνατό νά θεωρηθεί ότι τό συμπέρασμα στό όποιο κατέληξα από άπόψεως κοινοτικού δικαίου αντίκειται πρós τήν άρχή της προστασίας της δικαιολογημένης έμπιστοσύνης. Οί γερμανικές άρχές εν πάση περιπτώσει δέν έφήρμιζαν τόν κανονισμό όρθώς και ήσαν προφανώς οί μόνες πού πρίν από τό 1974 δέν χορηγούσαν τήν επιστροφή λόγω παραγωγής πού ίσχυε κατά τό χρόνο της μεταποιήσεως (βλ. τήν άπόφαση του όμοσπονδικου ύπουργου οικονομικών, της 10ης Ιουλίου 1974 — ΒΖΒI. 1974, σ. 750). Άνεξαρτήτως του άν ή δραχτή της γνωστοποίησης πού έξεδόθη στις 9 Ιουλίου 1974 σχετικά με τήν άλλαγή δύνανται νά προβληθεί κατά τό γερμανικό δίκαιο κατά τών γερμανικών άρχών, δέν νομίζω ότι στό πεδίο του κοινοτικού δικαίου δύνανται νά έπηρεάσει τήν όρθή έρμηνεία τών κανονισμών αυτών. Η μεταβολή πού έπρόκειται νά πραγματοποιηθεί στην Κοινότητα από τήν 1η Αύγούστου 1974 έγνωστοποιήθη στις 10 Μαΐου 1974 με τόν κανονισμό 1132/74 και κανείς δέν υπέστηριξε ότι ή περίοδος αυτή της γνωστοποίησης ήταν κατά κάποιο τρόπο

Κατά συνέπεια, νομίζω ότι στο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η εξής απάντηση:

Ἡ ἐπιστροφή λόγω παραγωγῆς ἀραβοσίτου πού ἐτέθη ὑπό τελωνειακή ἐπίβλεψη πρὶν ἀπὸ τὴν 1η Αὐγούστου 1974, ἀλλὰ μετεποίηθη σέ ἄμυλο μετὰ τὴν ἡμερομηνία αὐτή, ἐντός ὧρας τῆς προθεσμίας πού εἶχε ταχθεῖ γιὰ τὴ μεταποίηση, πρέπει νὰ ὑπολογισθεῖ βάσει τῆς διαφορᾶς ἀνά 100 χλγ. μεταξύ τῆς τιμῆς κατωφλίου πού καθόριζε ὁ κανονισμὸς 1427/74 καὶ τῶν 8,20 ΛΜ πού καθόριζε ὁ κανονισμὸς 1132/74, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Δημοκρατία τῆς Γερμανίας ἐξηκολούθησε νὰ ἐφαρμόζει τίς διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ 1060/68, σύμφωνα μὲ τὴ δεύτερη παράγραφο τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ κανονισμοῦ 2012/74.